

VILÉMOVSKÉ

SRPEN 2022
ROČNÍK 28.

NOVINY

ZDROJ: MMKV.CZ

ÚVODNÍ SLOVO, CHVILKA POEZIE

Vážení a milí spoluobčané,

vítám vás u srpnového vydání Vilémovských novin, které je předposledním vydáním tohoto měsíčníku před komunálními volbami do zastupitelstev obcí, které proběhnou ve dnech 23.9.-24.9.2022.

V naší obci bývá tradičně jeden volební okrsek, přičemž volební místnost je umístěna, jako obvykle, v obřadní místnosti našeho obecního úřadu.

Bývalo rovněž příjemným zvykem, že jste mohli v komunálních volbách vybírat a volit z vícero kandidátních listin. Z jejich kandidátů následně bylo zvoleno zastupitelstvo obce pro další volební období. Bohužel je tomu pro letošní volby jinak! Ačkoliv jsem předpokládal, že i v letošních komunálních volbách budou minimálně dvě kandidátní listiny, a volič tak bude mít skutečnou možnost volby, nestalo se tak. Upřímně mě to mrzí, i když by mě to mohlo, jako opětovně kandidujícímu starostovi, vyhovovat.

Společně s některými kolegy jsme si položili otázku proč tomu tak je? Domnívám se, že hlavním důvodem je poměrně velká absence chuti osobně se angažovat ve věcech týkajících se obce, nedostatek času každého z nás, možná i „znechucení z velké politiky“. Osobně si totiž nemyslím, že všichni občané Vilémova jsou natolik spokojení, že by nechtěli nic měnit, či dělat jinak. Sám vnímám, že jsou zde i kritické hlasy. A právě proto jsem očekával minimálně jednu další kandidátní listinu. O to více si vážím všech svých kolegů z kandidátní listiny, kteří byli

ochotni kus svého osobního času opětovně věnovat Vilémovu.

Na základě výše napsaného by někdo mohl nabyt dojmu, že není nutné chodit k volbám, když je zde jen jedna kandidátka. Věřte, že tomu tak není. Pokud přijdete, vyjádříte tak svůj postoj, vaši podporu a pro všechny kandidáty – zastupitele – to bude přinejmenším dobrá zpětná vazba. Právě preferenční hlasy fungují v komunálních volbách neefektivněji.

Podrobné informace k letošním volbám naleznete na webu Ministerstva vnitra ČR, na tomto odkazu: <https://www.mvcr.cz/volby/clanek/volby-do-zastupitelstev-obci-a-senatu-2022>

Z jiného soudku. Určitě nikomu z vás neunikla skutečnost, že byla zahájena dlouho předem avizovaná rekonstrukce a výstavba chodníku ve Vilémově. Samotná výstavba byla započata chodníkem pod DPS a v celé křižovatce pod obecním úřadem, kde vznikne parkoviště pro 3 vozidla, 2 místa pro přecházení a 1 přechod pro chodce. Celý prostor křižovatky se opticky zmenší. Ačkoliv už nyní spousta projíždějících řidičů kroutí hlavou nad „zúžením prostoru křižovatky“, je potřeba uvést, že právě zpomalení provozu vozidel bylo cílem této akce. Primárně nám totiž jde především o bezpečnost chodců a zpomalení dopravy v obci.

Celá trasa chodníků pak bude pokračovat směrem k fotbalovému hřišti a na této trase bude vybudováno ještě jedno místo pro přecházení a dvě autobusové zastávky. Celá trasa chodníků bude bezbariérová.

V dalších letech bychom rádi pokračovali 2. etapou, a to směrem do středu obce. To však bude odvislé od případného získání finančních prostředků z dotace.

Věřím, že postupem času tyto změny ocení nejen chodci, ale i další účastníci silničního provozu.

Přeji vám příjemnou druhou polovinu léta!

Bc. Zdeněk Černý
starosta obce

Chvilka poezie

Až...

Až zkamení čas a v nekonečno změní se vteřiny,
utichnou melodie.

Až zmizí z obrazů starých mistrů všechny krajiny,
vybledne fantazie.

Až ucítíš vůni poslední omamné květiny,
pomine sladká harmonie.

Až mi nezavoláš a vychladnou naše peřiny,
nenalezena bude euforie.

Až následky předběhnou příčiny, oslepnou intuici
darované indicie.

Až zemřou labuť a lidé vytrhají lekníny, navždy
zmizí milostná poezie.

#neviditelnabasnirka

ZDROJ: JAN JIRÁSKO

ROZHOVOR - JAN JIRÁSKO

Vážení čtenáři, tentokrát jsme pro vás připravili rozhovor s člověkem, který ve Vilémově sice již dlouhou dobu nežije, ale starší ročníky si jej budou jistě pamatovat, neboť v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století zde zanechal výraznou stopu, zejména co se týče hudby. Řeč je o Janu Jiráskovi, kterému tímto děkuji za přijetí nabídky na rozhovor „na dálku“.

Ahoj Honzo, na tvých osobních webových stránkách lze najít informace o tvém životě, ze kterých vyplývá, že ses narodil v červenci roku 1945 na Vysočině u Poličky. Šluknovský výběžek jsi poznal až díky tatínkovi, je to tak? Můžeš se čtenářům, kteří tě neznají, představit?

Ano, mezi vilémovské rodáky přímo nepatřím, ale náš otec poznal Šluknovský výběžek ještě celkem za klidného období v třicátých letech, kdy zde sloužil jako příslušník Finanční stráže ČSR. A proto po osvobození neváhal a rád přijal opět službu zde v pohraničí, tentokrát už i s rodinou - s námi dvěma kluky (bratru Slávkovi bylo 5 let a mně 1 rok). Naše mladší sestra Irenka se narodila později, v roce 1955. Po únoru 1948 byla zrušena Finanční stráž ČSR, ke Sboru národ-

ní bezpečnosti se tátovi nechtělo, do KSČ už vůbec ne, a tak s titulem „pomocný dělník“ dostal práci na ředitelství STAPu ve mzdné účtárně. Doufal, že se jako maturant hospodářské školy a s praxí u advokáta časem prosadí i bez členství ve straně. Později to došlo až na vedoucího výchovy kádrů, ale za cenu podlomeného zdraví z vnitřního konfliktu s morálkou úspěšnějších „soudruhů“.

ZDROJ: JAN JIRÁSKO

Bratr Slávek dokončil strojní průmyslovou školu ve Varnsdorfu v roce 1959 a já jsem se v témže roce dostal na chemickou průmyslovku v Ústí nad Labem. Maturoval jsem v roce 1963, tři měsíce po náhlé smrti našeho přísného táty. Do léta následujícího roku jsem pracoval v laboratoři Mikova pod mi-

kulášovickým Dolním nádražím a chodíval na svačiny do kantýny ředitelství STAPu, kde prodávala naše maminka. Pak přišel povolávací rozkaz a dva roky jsem sloužil v záložní rotě velitelství Pohraniční stráže v Děčíně.

Kde? Na děčínském zámku, opravdu. Na podzim roku 1966 jsem se vrátil do Mikova a pracoval v technologii v Rittrovce. V roce 1972 jsem odešel krátce do firmy KDZ, a pak tři roky dělal rozbory v laboratoři Rybeny ve Velkém Šenově. Potom jsem se vrátil do Mikova a jeden rok tam působil jako mistr brusírny, lakovny a galvanizovny. Poté jsem pracoval jako technolog povrchových úprav. Dva roky před vystěhováním do Spolkové republiky Německo jsem z taktických důvodů dal výpověď a vydělával na živobytí jako dělník v přípravě tiskacích válečků v barevně vilémovského STAPu 5.

Vedle mého zaměstnání, ve všech popsanych etapách, jsem s chutí organizoval hraní rockové hudby pro zábavu mladé generace a vylepšoval hudební nástroje a aparatury k tomu potřebné. Později na to nezbyval čas, a tak jsem se konejšil tím, že to rozjedu v důchodu, a pak si splním všechny sny.

Ve věku 39 let jsme se jako čtyřčlenná rodina přestěhovali do Německa a já získal pozici ve výzkumu a vývoji firmy MAHLE ve Stuttgartu. Manželka Ramona našla práci ve firmě Apollo a dělala finiš luxusních pánských bot. A tak jsme se po dvaceti letech

dočkali důchodu. Tolik o práci pro obživu. V důchodu to ovšem začalo jinak. Zdravotní potíže a výdaje na pečovatelské služby určovaly, co mělo přednost. Tím pádem nezbývalo na získání prostoru a potřebného vybavení kytarářské dílny, a tak jsem se začal věnovat konstrukci kytar převážně na psacím stole a na monitoru PC v programu CAD. Z toho se vyklubala i moje první kniha o tvarech a rozměrech elektrických kytar. A brzy na to anglická verze, kdy jsem si uvědomil, jaké mezery v angličtině musím vyplnit. To je učení na pár let.

Z prodeje knih jsem zatím nedosáhl částky na zaplacení účtu od nakladatelství (Tredition, Hamburg SRN). Tak tedy trávím hodně času hledáním způsobů, jak najít zájemce, kterým by byla kniha užitečná. A našich pět vnoučat nesmím jako jejich děda taky zanedbávat. V mé malé dílničce v podkroví je živo, když něco spolu „bastlíme“, ale zatím ještě žádnou kytarku.

Ve firmě Mahle jsi pracoval na vývoji nových motorů do aut? Byl již v osmdesátých letech minulého století automobilový průmysl tak přísný, co se týče dokumentace, případně celkově byrokracie? Německá VDA (Verband der Automobilindustrie - sdružení automobilového průmyslu, pozn. red.) již tou dobou existovala, takže předpokládám, že ano. Můžeš o tom napsat něco bližšího? Případně jak na, zejména německou - pověstnou, přísnost v tomto odvětví vzpomínáš?

Ještě v Mikovu jsem do roku 1983 býval při jednáních se zástupci zahraničních firem dodávajících chemikálie a potřeby pro povrchové úpravy kovů. Obdivoval jsem úroveň informací a instrukcí, které nám poskytovali. Když jsem poté nastoupil jako galvanizér ve vývojovém centru Mahle Stuttgart, nevycházel jsem z údivu nad perfektní organizací práce a dokumentací výsledků. Vyhodnocování kvality povrchů před a po pokusech se provádělo v měřicím středisku (Messzentrale) vybaveným optickými, mechanickými a jinými drahými přístroji a vyškoleným personálem. Odtud jsme dostávali protokoly s foto a diagramy. Všechno se po vyhodnocení série pokusů ukládalo v archivu.

Můj šéf byl pan Hübner (rodák z Jablonce) a náš obor byl „Nikasil“- ochranná vrstva z niklu a karbidu křemíku na vnitřku válců nebo vložek motorových bloků. Pan Hübner měl VDA normu ISO 9001 v malíčku a i přes to, že jej můj další kolega s iniciály H. S.

(rodák z Krnova) přezdíval „Apotheker“ (lékárník), neměl s byrokraty nic společného. Měl prostě smysl pro pořádek a účelnost v rozhodování. Takto bych shrnul pohled zaměstnance na výzkum a vývoj ve firmě MAHLE, součást automobilového řetězce.

Asi nejvíce lidí tě má ovšem spojeného s hudbou, kterou jsi zde ve Vilémově provozoval. Na tvém webu jsem se dočetl o The Snakes, Stringband a Expres. Byl jsi tedy postupně členem tří kapel?

Moje první skupina vznikla roku 1962 ještě v Ústí nad Labem, hráli jsme bez bicích, jen tři kytary, mimochodem se spolužákem z chemičky, Jindrou Štáhlavským (později zpěvák skupiny „Fešáci“). V roce 1963 jsem založil „bigbít“ s názvem „Stringsband“ a hráli jsme čaje v malém klubu Mikova ve složení K. Kožíšek, J. Kulíšek, L. Novák, A. Pátek a já. Na vojně v Děčíně mezi lety 1964-1965 vznikla skupina „Expres“ s bubeníkem a basákem z Prahy (V. Strnad a R. Dlabáč), já z Vilémova a Moravák P. Hysek. Občas jsme hráli v kavárně ExClub a mimo jiné jsme se účastnili i soutěže a vyhráli první místo v děčínském sále Střelnice. Krátce s námi hrál tenkrát populární klavírista Géra Habstein. Znovu v civilu na podzim roku 1966 jsem s bývalými pohraničníky mikulášovické roty, Smělíkem a Schovancem obnovil tradici nedělních čajů s novou skupinou s názvem „Vařící kotle“. Už jsme si troufli na jednodušší hity Beatles, Animals, Beach Boys. Zpívali jsme taky anglicky. V Mikulášovicích se koncem roku 1966 rozjely akce ve Slovanském domě a přihlásili se mladší talenti – Pepa Havlík na bicí, Vlastík Kabelka jako zpěvák a kytarista a Standa Hořínek jako geniální zvukař s Echolanou. Vařící kotle skončily a novou formaci jsem pokřtil na „The Snakes“. Zrovna jsem v té době četl knihu „Zálesák“ od Zane Greya, kde hrdinou byl „Snake“ Anson. VI. Kabelka ovládal angličtinu, klavír a naučil nás zpívat i čtyřhlasně. Velkou zásluhu na popularitě Snakes měl Standa Šetka, děčínský rodák a taky bývalý pohraničník. Jako bažanti jsme už dříve spolu brnkali na kytary v přijímači na zámku v Děčíně. A samozřejmě po změnách v obsazení Ramona Jirásková za bicí soupravou, v té době něco neobvyklého.

Jak vznikl název Hadi (The Snakes)?

Roku 1968 začalo v Praze jaro už v lednu, ve slunné Kalifornii vládla vlna „Flower power, peace and love“ a pro nový styl potřebovali Snakes lepší a výkonnější aparaturu. Mikov se zdráhal a Stap byl pružnější. Předsedou ZK Stap Vilémov byl J. Gottwald, který neváhal uvolnit pěknou sumu peněz na nákup všeho, co jsme nutně potřebovali. Krátce nato jsme v okresní soutěži beatových skupin v děčínském divadle odsunuli favoritní „The

Kings“ na druhé místo. O tom referoval i pražský rozhlas. V dalším kole soutěže v ústeckém Kulturáku už jsme sami byli druhí a Kings třetí. Vyhráli Strawberry Sellers z České Lípy. Havlík a Kabelka ztratili elán a plánovali kariéru na svobodném Západě bez přibývajících východního větru z Moskvy. Jak to potom s nimi dopadlo? Žádná sláva, s hudbou se tam neprosadili. Po půlroční pauze jsme v dubnu roku 1970 začali hrát znovu. Za bicí soupravu usedla Ramona Withová, baskytaru hrál Jirka Smělík, kytary Standa Šetka a já. Zvukařil Standa Hořínek. Po roce hraní na čajích ve vilémovském klubu přestoupil Jirka Smělík do nově založené Country skupiny VOZVI a nahradil ho Standa Hořínek. V té době - 1971 - už tvrdě zasahovala Husáková „normalizace“ a při povinné kvalifikační přehrávce jsme dostali ultimátum: Zpívat česky, slovensky nebo rusky a na otázku jaký je název naší skupiny? Cože Snakes? Ano, ale co to je „hezky česky“? A hned jsme byli oficiálně H A D I. Pro tehdejší populární Uriah Heep nám chyběl zvuk varhan. Jako vokalista už k nám přibyl Karel Vychytil a varhany jsem právě dostavěl a už na ně pilně cvičil. Závodní klub Mikova už neváhal koupit moderní aparaturu a nabídnul výhodnější podmínky s možností hrát pravidelně na velkém sále pro 400 mladých. Na sobotní čaje ve Slovanském domě přijížděla do Mikulášovic mládež z Rumburku, Varnsdorfu a i z Liberce. Po roční pauze jsme v roce 1977 (když už K. Vychytil hrál se svými „Množinami“) nahradili název „Hadi“ názvem „KONTAKT“. Vrátil jsem se ke kytaře a se svými varhanami se k nám přidal Jiří Fišer, Později i zpěvák M. Oberreiter. Skončili jsme po pěti letech, už definitivně. Suma sumárum trvala éra Snakes - Hadi - Kontakt skoro 14 let.

Vzpomínky na hraní v kapele v 60. až 80. letech v Československu. Ve Vilémově bylo více kapel, čím si to vysvětluješ? Byl tím Vilémov trochu výjimečný, nebo to takto bylo v okolních vesnicích obdobně?

Ve vilémovském klubu zkoušely a hrály 4 kapely. Dechovka, big band Jana Heltha, Vozvi (Smělík, Čermák, Lassig, Vilita, Žembery, Helikar a zvukař Tonda Poliak) a my HADI. Později i Pepsy J. Provazníka. Většina muzikantů byli zaměstnanci STAPu nebo Mikova a mnozí dojížděli za prací do Vilémova ze tří směrů. Kde je práce, tam byla i potřeba se scházet za zábavou. Jak muzikanti, tak i publikum. Polohou je Vilémov jednoznačně výjimečný – jako střed trojčipé hvězdy – mezi Mikulášovicemi, Velkým Šenovem a Poustevnou. A má na svém území dokonce dvě nádraží. Z tehdejších muzikantů ve Vilémovském big bandu působili: Jan Helt, Tonda Ulbricht, Áda Novotný, W. Pfeffer, J. Sollanek, M. Loukota, F. Valenta, L. Novák a další.

Jaká byla atmosféra mezi hudebníky? Měli jste všichni mezi sebou dobré vztahy a často spolu koncertovali?

Když se potkají muzikanti, hned diskutují o tom, co se komu líbí a hlavně o nástrojích, které už mají, nebo by si rádi koupili. Jako „bigbíták“ jsem si dobře rozuměl s J. Helthem a občas dokonce zaskočil s baskytarou a jako řidič s mým Barkasem, když hráli v DDR (Německá demokratická republika, pozn. red.). Se zvukařem Tondou Poliakem jsme si rozuměli obzvlášť dobře a rozdíl stylů – rock / country – nehrál roli. S Frantou Čermákem jsme spolu dojížděli do kapelnického kurzu v Rumburku, s Petrem Vilitou jsme řešili problémy se stavbou elektrických kytar. On si postavil tehdy dokonce dvoukrkou kytaru.

V Německu už jsi nechtěl hrát v kapele?

S hraním v kapele jsme definitivně skončili v roce 1983. Plánoval jsem kariéru jako konstruktér hudebních nástrojů. To se o dva roky později, už v Německu, samozřejmě nedalo hned realizovat. Na pracovním úřadě mi uznali kvalifikaci Chemotechniker. K tomu jsem ale musel dohnat rozdíl

mezi nároky nového pracoviště. Skoro 8 let jsem dělal různé kurzy, včetně 2 roků galvanotechniky každou sobotu. A na cvičení a hraní v nějaké kapele nezbýval čas, prsty si odvykly a hudební styly se změnily. A tak jsem začal psát a kreslit s úmyslem vydat knihu o designu elektrických kytar. Dnes už je na knižním trhu německá „E-Gitarren Navigator“ a anglická verze „Guitar Shapes Navigator“. Překlad textů v češtině je jako PDF zdarma.

Zahrál sis potom, po letech, s někým z kapely ještě? Neproběhl nějaký malý „comeback“? Případně – neproběhne?

Neproběhl, nebyl čas ani příležitost. A už neproběhne. „Kdo chvíli stál, už stojí opodál.“ (J. Neruda)

Máš opravdu nač vzpomínat, nádhera. V poslední části našeho rozhovoru bych dal prostor pro tvůj pozdrav vilémovským, kteří tě znají. Vzkázal bys jim něco závěrem?

Na závěr bych chtěl poslat pozdrav všem známým ve Vilémově, kde jsem prožil prv-

ní polovinu mé dosavadní životní dráhy (1946-1985). Potom jsme skoro pravidelně každým rokem přijížděli z teplého jihu Německa navštívit příbuzné a bývalé bigbítáky v drsnějším podnebí Šluknovského výběžku. To se přerušilo kvůli Covidu a s přibývajícím věkem nám silně ubyla chuť a odhodlání sbalit kufr, sednout za volant, nastartovat a ujet 600 km s cílem - Vilémov u Šluknova.

Ale díky Internetu máme denně čerstvé zprávy, fotky, komentáře i videa z dění v bývalé rodné vesničce a okolí. A Vilémov se mění a vzkvétá, radost pohledět.

Nepolevit, do toho!

Ing. Zdeněk Maier

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU

Měsíc srpen je ve Vilémově vždy spojován s poutí, ale jak taková pouť dříve probíhala? Vznik poutní tradice jsme si již představili v sérii článků o studánce a kapli, nyní si představíme samotný průběh poutě.

Církevní poutě se tradičně slaví týden, tzn. po osm dní – proto poutní oktáv. Ve Vilémově se začíná 14. srpna den před Slavností nanebevzetí Panny Marie, která padá na 15. srpna. Ve Vilémově se pouť trvající týden poprvé uskutečnila v roce 1826 na popud tehdejšího učitele Franze Wenzela Schüra.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Začátek poutě začínal v podvečer 14. srpna příchodem procesí Lužických Srbů z okolí Bautzenu – Budyšína. Příchod procesí zvěstovaly zvony a výstřely z děl místních střelců.

Kroje Lužickosrbských žen jsou vidět na příložené fotografii.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

V šest večer pak proběhla první mše svatá. V den hlavní poutní mše již od rána do Vilémova cestovaly zástupy lidí z širokého okolí. Na ranní mši zpívali poutní písně Lužičtí Srbové v jejich mateřštině. Cesta od školy ke kostelu byla lemována stánky prodejců drobného zboží a jídla.

Pro velké množství poutníků se hlavní poutní mše neodehrávala uvnitř kaple, ale venku vlevo od kostela. Pro sezení sloužily terasy, které byly plné poutníků. Této mši pod širým nebem se říkalo Bergpredigt - Horské kázání, jako odkaz na významné Ježíšovo kázání. Nyní jsou terasy zarostlé borůvkám. Na příložených fotografiích je zřejmé, že zájem o Vilémovskou pouť byl obrovský.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

V současné době je pouť spojována více se světskými zážitky, ale svůj původ má v církevním svátku. Vilémovská pouť byla známa široko daleko, snad tomu zůstane i po dalších bezmála dvě stě let.

Ing. Martin Klinger

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

VETERÁNEM SEVEREM

20. SRPNA 2022

PROGRAM 20. ROČNÍKU SRAZU HISTORICKÝCH VOZIDEL VETERANKLUBU SEVER, Z.S.

VILÉMOV U ŠLUKNOVA OD 9:00 – 11:00 PŘÍJEZD VOZIDEL, REGISTRACE, SOUTĚŽE, VÝSTAVA HISTORICKÝCH VOZIDEL, VÝSTAVA RC MODELŮ VE SPORTOVNÍ HALE

SPANILÁ JÍZDA ŠLUKNOVSKÝM VÝBĚŽKEM OD 11:20 SMĚR VELKÝ ŠENOV (11:25), ŠLUKNOV (11:35), KUNRATICE (11:40), BRTNÍKY (11:45), STARÉ KŘEČANY (11:50)

RUMBURK, LUŽICKÉ NÁMĚSTÍ 12:00 – 12:45, VÝSTAVA VOZIDEL

POKRAČOVÁNÍ JÍZDY Z RUMBURKU V 12:45 SMĚR KRÁSNÁ LÍPA (12:55), RYBNÍŠTĚ (13:00), JIŘETÍN POD JEDLOVOU (13:05), DOLNÍ PODLUŽÍ (13:10), VARNSDORF NÁMĚSTÍ E. BENEŠE (13:20)

PIVOVAR KOCOUR, PŘÍJEZD CCA 13:30, VÝSTAVA VOZIDEL, VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ, OD 14 HOD HRAJE VŠEM COUNTRY KAPELA RUKSAK

O.K. spoj

STEZKA ODVAHY

KLUB ČESKÝCH TURISTŮ, ODBOR RUMBURK
ve spolupráci s městem Rumburk a obcí Staré Křečany

pořádá

v sobotu 10. září 2022

43. ročník Stezky odvahy

Pěší turistická akce pro rodiče a prarodiče s dětmi v délce cca 8 km územím CHKO Labské pískovce a Národního parku České Švýcarsko.

Také samostatná trasa vhodná pro kočárky cca 4,5 km.

Start: u zastávky autobusu Brtníky, nám.

7:30 - 11:15 hod.

Cíl: osada Kopec, turistická základna KČT Rumburk

Startovné: jednotné 30,- Kč

Na trase vlastní značení a kontroly s razítky. V cíli táborák, pro děti medaile s diplomem za účast a sportovní soutěže s cenami.

Trampské písničky bude hrát skupina P.R.T.

Účast na vlastní nebezpečí

Další informace podá:

Jan Bukva, tel.: 602 791 919

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

OHLÉDNUTÍ ZA ŠKOLNÍM ROKEM V NAŠÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLE

Rozloučili jsme se opět s dalšími páťáky. Čas neúprosně letí a děti rostou jako z vody. Není to tak dávno, co jsme je ve škole vítali, a už nás zase opouští. Všichni míří do základní školy ve Velkém Šenově. K nám přijde osm nových prvňáčků. Čeká je zbrusu nová třída, která prošla kompletní rekonstrukcí. Trvalá vlhkost tráčila tuto místnost celé roky, a snad je s novou podlahou konec všem potížím. V srpnu nás ještě čeká položení lina, koberce a montáž skříní a krytů topení na míru. V tomto školním roce se nového nábytku a krytů topení dočkala i školní družina.

Za školou již minulé léto vznikla díky úsilí obce školní zahrada, kterou jsme slavnostně otevřeli v září 2021. První výpěstky si děti ochutnaly již toto léto.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Ve školním roce proběhla spousta akcí pro naše žáky. Některé akce ve spolupráci s obcí jsou již tradicí, ale zároveň se naskytly i možnosti začít spolupracovat s novými společnostmi a obohacovat tak výuku o nové prvky. Například spolupráce s městským divadlem Varnsdorf – nakouknutí do divadla z pohledu herců a zaměstnanců, Život jde dál – akce s lidmi se zrakovým postižením a jejich psy,

exkurze do pekárny Haback. Obnovili jsme olympiádu se ZŠ Lipová a museli jsme uznat, že máme ve sportu co dohánět. Žáci z Lipové nás téměř ve všech disciplínách porazili a zaslouží si naše obrovské uznání.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Na konci školního roku jsme opět vyrazili na školní výlet na milovanou Olešku a přesto, že paní vedoucí už chce vaření pověsit na hřebík, pro nás prý uvaří vždy. A protože rází heslo, že se u ní musí mít děti jako u maminky, poznali jsme to na kvalitě i porcích každého jídla. Všichni milujeme Kemp pod lesem a víme, že se sem budeme stále rádi vracet.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Školní akademie se i přes nepřízeň počasí a pár technických potíží povedla na jedničku a naše škola zde slavnostně obdržela Certifikát „Férová škola“ od organizace Fair of family. Certifikát je odměnou za individuální

přístup k žákům, ideální prostředí pro rozvoj každého dítěte a otevřenost ke vzdělávání žáků s podpůrnými opatřeními. Tento certifikát má platnost do 30.6.2025 a my budeme usilovat o to, abychom si jej i nadále udrželi. Tento úspěch není jen úspěchem pedagogů, je to i ocenění spolupráce, trpělivosti a taktu rodičů a žáků. Vytvořit chápající prostředí, ve kterém se cítíme dobře všichni je velmi těžké a psychicky náročné. Když se to daří, cítíme všichni, že nám je spolu dobře a že škola je náš druhý domov. Pro žáky je tato zkušenost nade vše a všichni vidíme, jak se jejich ohleduplnost, tolerance a takt napříč ročníky lepší. Vyrastou z nich ohleduplní lidé. Jsme na ně pyšní. Děkujeme všem rodičům za spolupráci, štedrost a velkorysost. A nejen rodičům, dík patří všem, kterým není škola lhostejná a jakkoliv nás podporují.

Poděkování patří také Bc. Martině Majarové, která provedla 1. a 2. třídu školním rokem s láskou, citem a elánem. Malotřídní škola není pro všechny to pravé, a tak se s námi rozloučila, ale s radostí vítáme Mgr. Marcelu Litošovou, která se k nám po dvou letech vrací zpět.

Pátákům přeji pohodový přestup na druhý stupeň a prvňáčky přivítáme s radostí prvního září ve škole.

Hezký zbytek léta a alespoň pár kapek deště přeje za ZŠ Vilémov

Mgr. Bc. Zdenka Tomagová

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

OSTATNÍ

■ Poděkování

Jistě nikomu z vás neunikly informace o rozsáhlém a ničivém požáru v Národním parku České Švýcarsko, který se dlouhé dny nedařilo hasičům dostat pod kontrolu, a který má a bude mít na NP nemalé dopady.

Rádi bychom touto cestou poděkovali našim pánům hasičům za, nebojíme se říct, jejich heroické výkony, za obětavou, nezištnou a nebezpečnou službu a za všechny pot a síly, které věnovali tomu, aby pomohli to peklo v NP České Švýcarsko zastavit. Kluci, DĚKUJEME!

Zdeněk Černý a Gabriela Trojanová

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Do boje s ohnivým ořem byli na spousty dní povoláni i naši dobrovolní hasiči. Jmenovitě pánové: Václav Marek, Pavel Marek, Martin Klinger, Lukáš Zíma, Josef Richter st., Josef Richter ml., Jan Janeček, Damián Richter, Miroslav Rom a Daniel Rösler.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

■ Výzva

Hledám informace k nešťastné nehodě pivovarského kočího u Bierbrücke (Pivního mostu) mezi Velkým Šenovem a Vilémovem a odbočkou na Lipovou. Jméno muže, co tam údajně zahynul kvůli sudu piva skutáleného z vozu, neznám. Nevím ani datum události. Víím, že smrt připomínal pomníček, který zmizel po roce 1965.

Jestli si někdo vzpomene, prosím o kontakt. E-mail: mturyna@seznam.cz, mobil 721403292. Děkuji, Miloslav Turyna

<https://velkysenov.estranky.cz/>